

които той не може да се изяви. Смъртъ и животъ не вървятъ ли заедно? Смъртъта е опаката страна на живота, а животътъ — неговото лице. Да натоваришъ коня, това е правата страна на живота — неговото лице; да разтоваришъ коня, това е опаката страна на живота. Следователно, докато живѣе, човѣкъ постоянно се товари; щомъ умре, той се разтоваря.

И тъй, като живѣе, човѣкъ се товари, но същевременно той се развива: той развива зрението си, чрезъ което добива вѣрни впечатления за външния свѣтъ. Щомъ впечатленията му сж вѣрни, и мжчнотиитѣ му сж по-малко. Той развива слуха си, за да възприема правилно звуковетѣ, както и това, което му се говори. Същевременно той развива своя усѣтъ, своето обоняние и вкусъ, за да бжде изправенъ къмъ всичко, което възприема отвънъ. Ако би запазилъ споменитѣ и впечатленията си отъ страданията, човѣкъ би правилъ по-малко погрѣшки и престѣпления. Който не е запазилъ спомена отъ страданията, които е преживялъ, той е въ положението на месоядно животно. Запримѣръ, вълкътъ напада овцетѣ, изяджда ги, безъ да мисли за страданията, които имъ причинява. Той мисли, че Богъ е създалъ овцата за него. Иначе, той е осъденъ на смъртъ. Вълкътъ самъ си е присвоилъ правото да яде овце. Той е забравилъ първоначалната храна, която е употрѣбявалъ. На овцата и на вълка е било опредѣлено да